

عنوان مقاله:

بررسی ماهیت حضانت در حقوق ایران و کنوانسیون حقوق کودک

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی حقوق ارزیابی کارآمدی قانون در نظام جمهوری اسلامی ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

عزت السادات حسینی - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه حقوق خصوصی، واحد میبد، دانشگاه آزاد اسلامی، میبد، ایران.

محسن قاسمی - عضو هیات علمی گروه حقوق خصوصی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

حضانت و سرپرستی فرزندان نیز یکی از مباحث مهم و اساسی است که قانون گذاری سهم بسزایی در نحوه ایفای نقش والدین در این خصوص را داشته اند. یکی از مسایل مهمی که در باب حضانت اطفال مطرح میشود، آن است که ماهیت حضانت و سرپرستی از دیدگاه فقه امامیه، حقوق ایران و کنوانسیون حقوق کودک چیست آیا حضانت و سرپرستی و قواعد آن در زمره قواعد امری است یا جزء قواعد تکمیلی به شمار می آید بنابراین برای روشن شدن ماهیت حضانت ناگزیر از بیان کلی تفاوت احکام امری و قواعد تکمیلی که در اصطلاح حقوق اسلامی می توان آنها را به حق و حکم تشبیه نمود، میباشیم. حقوق ایران و کنوانسیون حقوق کودک بر هر دو جنبه ی حق و تکلیف بودن حضانت اصرار دارند. به طوریکه قانونگذار در ماده 1168 قانون مدنی، حضانت را هم حق و هم تکلیف ابوبین قرار داده است. شناسایی حق حضانت برای پدر و مادر مانع از آن است که دادگاه بتواند جز در موارد مقرر در قانون آنان را از این حق محروم سازد پدر و مادر می توانند اجرای حق خود را از دادگاه بخواهند و نمی توانند درقبال اجرای تکالیف خود بر حضانت دستمزد بگیرند؛ چون تکلیف آنهاست. همچنین هیچ یک از ابوبین حق ندارند در مدتی که حضانت طفل بر عهده آنهاست، از نگهداری او امتناع کنند و در صورت امتناع می توان آنان را ملزم نمود. البته در هر صورت باید مصلحت طفل رعایت شود.

کلمات کلیدی:

حضانت، حق، تکلیف، حقوق ایران، کنوانسیون حقوق کودک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/798851>

